

ERÄISTÄ BOLSHEVISMIN HISTORIAN KYSYMYKSISTÄ

*Kirje aikakauslehti „Proletarskaja Revoljutsijan“
toimitukselle*

Arvoisat toverit!

Esitän jyrkän vastalauseeni sen johdosta, että aikakauslehdessä „Proletarskaja Revoljutsija“²² (№ 6, v. 1930) on julkaistu väittelykirjoituksena Slutskin puoluevastainen ja puolitrotskilainen kirjoitus „Bolshevikit Saksan sosialidemokratiasta sen sodanedellisen kriisin kaudella“.

Slutski väittää, että Lenin (bolshevikit) aliarvioi keskustalaisuuden vaaraa Saksan sosialidemokratiassa ja yleensä sodanedellisessä sosialidemokratiassa, s.o. aliarvioi peitellyn opportunistin vaaraa, sovittelukannan vaaraa opportunistiin nähden. Toisin sanoen, Slutskin mukaan Lenin (bolshevikit) ei käynyt leppymätöntä taistelua opportunistia vastaan, sillä keskustalaisuuden aliarvioiminen on itse asiassa kieltäytymistä laajakantoisesta taistelusta opportunistia vastaan. Näin ollen Lenin ei siis sodan edellisellä kaudella ollutkaan vielä oikea bolshevikki, vaan Leninistä tuli oikea bolshevikki vasta imperialistisen sodan kaudella tai vasta tämän sodan päättyessä.

Näin kertoilee Slutski kirjoituksessaan. Ja te, sen sijaan että leimaisitte tuon vastailmaantuneen „histo-

riointsijan“ parjaaajaksi ja väärentäjäksi, ryhdytte hänen kanssaan väittelyyn, annatte hänelle puhujalavan. En voi olla panematta vastalausestani Slutskin kirjoituksen julkaisemista vastaan aikakauslehdessänne väittelykirjoituksena, sillä ei saa muuttaa väittelyn esineeksi kysymystä Leninin bolshevistisuudesta, kysymystä siitä, **kävikö** Lenin periaatteellista, leppymätöntä taistelua keskustalaisuutta, tätä opportunistimin määrättyä lajia vastaan vai **eikö käynyt, oliko** Lenin oikea bolshevikki vai **eikö ollut**.

Selityksessänne „Toimituksen puolesta“, joka on lähetetty Keskuskomiteaan lokakuun 20 p:nä, te myönnätte, että toimitus on tehnyt virheen julkaistessaan Slutskin kirjoituksen väittelykirjoituksena. Se on tietenkin hyvä, huolimatta siitä, että toimituksen selitys tulee suuresti myöhästyneenä. Mutta te teette selityksessänne uuden virheen julistaessanne, että „toimitus pitää poliittisesti erittäin ajankohtaisena ja välttämättömänä käsitellä edelleen „Proletarskaja Revoljutsijan“ palstoilla kaikkia niitä problemeja, jotka koskevat bolshevikkien suhteita sodanedelliseen II Internationaleen“. Se merkitsee, että te aiotte uudelleen saattaa ihmiset väittelyyn kysymyksistä, jotka ovat bolshevismiin selviöitä. Se merkitsee, että te aiotte uudelleen muuttaa kysymyksen Leninin bolshevistisuudesta selviöstä probleemiksi, joka kaipaa „edelleen käsittelemistä“. Miksi, millä perusteella?

Kaikille on tunnettua, että leninismi syntyi, kasvoi ja vahvistui säälimättömässä taistelussa kaikenkarvaista opportunistimia vastaan, myöskin keskustalaisuutta vastaan Lännessä (Kautsky), keskustalaisuutta vastaan meillä (Trotski y.m.). Sitä eivät voi kieltää

bolshevismin suoranaiset vihollisetkaan. Se on selviö. Mutta te vedätte meitä taaksepäin, yrittäen muuttaa selviön probleemiksi, jota on „edelleen käsiteltävä“. Miksi? Millä perusteella? Kenties siksi, ettette tunne bolshevismin historiaa? Kenties mädän liberalismin vuoksi, etteivät Slutskit y.m. Trotskin oppilaat saisi sanoa, että heidän suunsa tukitaan? Aika kummallista liberalismia, jota harjoitetaan bolshevismin elinetujen kustannuksella...

Mitä toimitus oikeastaan pitää Slutskin kirjoituksessa väittelyn ja käsittelyn arvoisena?

1) Slutski väittää, että Lenin (bolshevikit) ei suuntautunut irtaantumiseen, eroamiseen Saksan sosialidemokratian opportunisteista, II Internationalen opportunisteista sodan edellisellä kaudella. Te haluatte väitellä tämän Slutskin trotskilaisen teesin johdosta. Mutta mitä väittelemistä siinä on? Eikö ole selvää, että Slutski yksinkertaisesti parjaa Leniniä, bolshevikkeja? Parjaus on tuomittava eikä muutettava väittelyn esi-neeksi.

Jokainen bolshevikki tietää, jos hän on todella bolshevikki, että Lenin jo kauan ennen sotaa, suunnilleen vuosista 1903—1904 alkaen, jolloin Venäjällä muodostui bolshevikkien ryhmä ja jolloin vasemmistolaiset Saksan sosialidemokratiassa ensi kerran antoivat tietää itsestään, suuntautui välien katkaisemiseen, erontekoon opportunisteista sekä meillä, Venäjän sosialidemokraattisessa puolueessa, että siellä, II Internationalalessa, muun muassa Saksan sosialidemokratiassa.

Jokainen bolshevikki tietää, että juuri sen vuoksi bolshevikit jo silloin (1903—1905) haukkivat itselleen II Internationalen opportunistien keskuudessa „hajoit-

tajain“ ja „desorganisaattorien“ kunniakkaan maineen. Mutta mitä Lenin saattoi tehdä, mitä bolshevikit saattoivat tehdä, kun vasemmistolaiset sosialidemokraatit II Internationalessa ja ennen kaikkea Saksan sosialidemokratiassa olivat heikko ja hintelä ryhmä, organisatoorisesti muotoutumaton, ideologisesti karkaisematon ryhmä, joka ei uskaltanut edes lausua julki sanoja „välien katkaiseminen“, „eronteko“? Eihän voida vaatia, että Leninin, bolshevikkien, olisi pitänyt Venäjältä käsin järjestää vasemmistolaisten puolesta kahtiajako Lännen puolueissa.

En edes puhu siitä, että organisatorinen ja ideologinen heikkous ei ollut ainoastaan sodanedellisellä kaudella vasemmistososialidemokraattien luonteenomainen piirre. Kuten tunnettua, on vasemmistolaisilla säilynyt tämä kielteinen piirre sodan jälkeisenäkin kautena. Kaikille on tunnettu se arvio, joka on annettu Saksan vasemmistososialidemokraateista Leninin tunnetussa kirjoituksessa „Juniuksen kirjasesta“, joka julkaistiin lokakuussa 1916, siis yli kaksi vuotta sodan alkamisen jälkeen, ja jossa Lenin arvostellessaan monia vasemmistososialidemokraattien mitä suurimpia poliittisia virheitä Saksassa puhuu „**k a i k k i e n** saksalaisten vasemmistolaisten heikkoudesta, jotka ovat joka puolelta kautskylaisen ulkokultaisuuden, pedanttisuuden, opportunisteja kohtaan osoitetun „hyvänsuopaisuuden“ inhottavan verkon kietomia“, ja jossa hän sanoo, että „**Junius ei ole täysin vapautunut saksalaisten sosialidemokraattien, vasemmistososiali-**

* Junius — Rosa Luxemburg, vasemmistososialidemokraattien johtaja Saksan sosialidemokratiassa.

demokraattienkaan „piireistä“, jotka pelkäävät puolueen kahtiajakoa, eivät uskalla lausua loppuun saakka vallankumouksellisia tunnuksia“²³.

Kaikista II Internationalen ryhmittymistä olivat venäläiset bolshevikit silloin ainoa ryhmittymä, joka organisatoorisen kokemuksensa ja ideologisen karaistuneisuutensa puolesta kykeni tekemään jotain vakavaa suoranaisen välien katkaisemisen, kahtiajaon mielessä omien opportunistiensuhteen omissa Venäjän sosialidemokratiassaan. Jos Slutskit edes yrittäisivät, elleivät nyt todistaa, niin vaikkapa vain olettaa, ettei Lenin eivätkä venäläiset bolshevikit käyttäneet koko voimaansa eronteon järjestämiseksi opportunisteista (Plehanov, Martov, Dan) ja keskustalaisten (Trotski y.m. Elokuun blokin kannattajat) karkoittamiseksi, — niin silloin voitaisiin kiistellä Leninin bolshevistisuudesta, bolshevikkien bolshevistisuudesta. Mutta siinäpä se juttu onkin, että Slutskit eivät uskalla sanoa halaistua sanaakaan sellaisen järjestöjärjettömän olettamuksen puolesta. Eivät uskalla, sillä he tietävät, että kaikille tunnetut tosiasiat Venäjän bolshevikkien (vuosina 1904—1912) noudattamasta päättäväisestä politiikasta, joka tähtäsi välien katkaisemiseen kaikenkarvaisten opportunistien suhteen, ovat huutavassa ristiriidassa tuollaisen olettamuksen kanssa. Eivät uskalla, sillä he tietävät, että he tulevat jo seuraavana päivänä häpeäpaaluun naulituiksi.

Mutta herää kysymys: olisivatko venäläiset bolshevikit voineet tehdä eron omista opportunisteistaan ja keskustalaissovittelijoistaan jo kauan ennen imperialistista sotaa (1904—1912), suuntautumatta samalla välien katkaisemiseen, erontekoon II Internationalen

opportunisteista ja keskustalaisista? Kuka voi epäillä, etteivätkö Venäjän bolshevikit pitäneet opportunisteihin ja keskustalaisiin nähden noudattamaansa politiikkaa esikuvana Lännen vasemmistolaisille? Kuka voi epäillä, etteivätkö Venäjän bolshevikit kaikin tavoin kannustaneet Lännen vasemmistososialidemokraatteja, muun muassa Saksan sosialidemokratian vasemmistolaisia, välien katkaisemiseen, erontekoon omista opportunisteistaan ja keskustalaisistaan? Se ei ole Leninin eikä Venäjän bolshevikkien vika, että Lännen vasemmistososialidemokraatit eivät olleet kypsyneitä kulkemaan Venäjän bolshevikkien jälkiä.

2) Slutski moittii Leniniä ja bolshevikkeja siitä, että he eivät kannattaneet Saksan sosialidemokratian vasemmistolaisia päättäväisesti ja ehdottomasti, vaan että he kannattivat näitä vain vakavin varauksin, että ryhmänäkökohdat estivät heitä kannattamasta vasemmistolaisia loppuun saakka. Te haluatte väitellä tuota veijarimaista ja kauttaaltaan vilpillistä moitetta vastaan. Mutta mitä siinä oikeastaan on väittelemistä? Eikö ole selvää, että Slutski manöveeraa tässä ja koettaa peitellä Saksan vasemmistolaisten kannassa ilmenneitä todellisia puutteellisuuksia vilpillisellä moitteella Leniniä ja bolshevikkeja vastaan? Eikö ole selvää, että bolshevikit eivät voineet, työväenluokkaa ja sen vallankumousta peittämättä, kannattaa bolshevismia ja menshevismia välillä alituisesti horjuvia Saksan vasemmistolaisia ilman oleellisia varauksia, ilman heidän virheidensä vakavaa arvostelua? Veijarimaiset manööverit on leimattava häpeällä eikä saatettava niitä väittelyn kohteiksi.

Niin, bolshevikit kannattivat Saksan vasemmisto-sosialidemokraatteja vain määrätyn vakavin varauksin arvostellen heidän puolimenshevistisiä virheitään. Mutta siitä on heille annettava tunnustus eikä moitittava.

Onko henkilöitä, jotka sitä epäilevät?

Tarkastakaamme kaikkein tunnetuimpia tosiasioita historiasta.

a) Vuonna 1903 ilmeni suuria erimielisyyksiä bolshevikien ja menshevikien välillä Venäjällä puolueen jäsenyyttä koskevasta kysymyksestä. Bolshevikit tahtoivat omalla sanamuodollaan puolueen jäsenyydestä muodostaa organisatorisen esteen epäproletaaristen ainesten tulvalle puolueeseen. Tuollaisen tulvan vaara oli silloin enemmän kuin realinen Venäjän vallankumouksen porvarillis-demokraattisen luonteen vuoksi. Venäjän menshevikit puolustivat päinvastaista kantaa, joka avasi puolueen ovet selälleen epäproletaarisille aineksille. Koska Venäjän vallankumouksen kysymykset olivat tärkeitä maailman vallankumousliikkeelle, päättivät Länsi-Euroopan sosialidemokraatit puuttua asiaan. Siihen puuttuivat myös Saksan vasemmisto-sosialidemokraatit, Parvus ja Rosa Luxemburg, vasemmistolaisten silloiset johtajat. Ja miten kävi? Kumpikin esiintyi menshevikien puolesta, bolshevikkeja vastaan. Tällöin heitettiin bolshevikkeja vastaan syytös ultrasentralismista ja blanquillaisista tendensseistä. Jälkeenpäin menshevikit alkoivat toistaa näitä mauttomia ja poroporvarillisia liikanimiä ja levittää niitä ympäri maailman.

b) Vuonna 1905 puhkesi Venäjän bolshevikien ja menshevikien välillä erimielisyyksiä Venäjän val-

lankumouksen luonteesta. Bolshevikit puolustivat ajatusta työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta, jossa proletariaatilla on hegemonia. Bolshevikit väittivät, että on otettava suunta proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattiseen diktatuuriin siinä mielessä, että porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta siirrytään heti sosialistiseen vallankumoukseen, jota maalaisköyhälistö on saatava tukemaan. Venäjän menshevikit hylkäsivät ajatuksen proletariaatin hegemoniasta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa, pitivät sopimuspolitiikkaa liberaalisen porvariston kanssa parempana kuin työväenluokan ja talonpoikaiston liiton politiikkaa sekä julistivat proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin taantumukselliseksi blankuilaiseksi kaavioksi, joka on ristiriidassa porvarillisen vallankumouksen kehityksen kanssa. Kuinka Saksan sosialidemokratian vasemmistolaiset, Parvus ja Rosa Luxemburg, suhtautuivat näihin kiistoihin? He kyhäisivät utopistisen ja puolimenshevistisen kaavion permanentista vallankumouksesta (rujon kuvan Marxin esittämästä vallankumouksen kaaviosta), ja tuon kaavion, joka oli kauttaaltaan työväenluokan ja talonpoikaiston liittopolitiikan menshevistisen kieltämisen läpituokema, he asettivat proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin bolshevistista kaaviota vastaan. Myöhemmin Trotski (osaksi Martovkin) sieppasi tämän permanentin vallankumouksen puolimenshevistisen kaavion ja teki siitä taisteluseen leninismiä vastaan.

c) Sotaa edeltäneellä kaudella tuli II Internationalen puolueissa näyttämölle yhtenä ajankohtaisimpana kysy-

myksenä kansallisuus- ja siirtomaakysymys, kysymys sorretuista kansakunnista ja siirtomaista, kysymys sorrettujen kansakuntien ja siirtomaiden vapauttamisesta, kysymys taisteluteistä imperialismia vastaan, kysymys imperialismin kukistamiskeinoista. Proletaarisen vallankumouksen kehittämiseksi ja imperialismin saartamiseksi bolshevikit esittivät sorrettujen kansakuntien ja siirtomaiden vapausliikkeen tukemisen politiikkaa kansakuntien itsemääräämisoikeuden pohjalla ja kehittivät kaavion yhteisrintamasta edistyneimpien maiden proletaarisen vallankumouksen sekä siirtomaiden ja sorrettujen maiden kansojen vallankumouksellisen vapausliikkeen välillä. Kaikkien maiden opportunistit, kaikkien maiden sosialichauvinistit ja sosiali-imperialistit nousivat tämän yhteydessä viipymättä sotajalalle bolshevikkeja vastaan. Bolshevikkeja jahdattiin kuin vesikauhuisia koiria. Millaiselle kannalle asetuivat tällöin vasemmistososialidemokraatit Länessä? He kehittivät puolimenshevistisen imperialismiteorian, hylkäsivät kansakuntien itsemääräämisen periaatteen marxilaisesti ymmärrettynä (eroamiseen ja itsenäisten valtioiden perustamiseen saakka), kielsivät teesin siirtomaiden ja sorrettujen maiden vapausliikkeen suuresta vallankumouksellisesta merkityksestä, kielsivät teesin yhteisrintaman mahdollisuudesta proletaarisen vallankumouksen ja kansallisen vapausliikkeen kesken ja asettivat koko tämän puolimenshevistisen sotkun, joka on pelkkää kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen aliarvioimista, bolshevikkien marxilaista kaaviota vastaan. On tunnettua, että Trotski sieppasi sitten tuon puolimenshevistisen sotkun ja käytti sitä taisteluaseena leninismii vastaan.

Tällaiset ovat kaikille tunnetut vasemmistososiaalidemokraattien virheet Saksassa.

En rupea puhumaan Saksan vasemmistolaisten muista virheistä, joita on arvosteltu ankarasti Leninin asianomaisissa kirjoituksissa.

En rupea puhumaan myöskään niistä virheistä, joita he tekivät arvioidessaan bolshevikkien politiikkaa Loka-kuun vallankumouksen kaudella.

Mitä osoittavat nämä Saksan vasemmistolaisten virheet, jotka on otettu sodanedellisen kauden historiasta, ellei sitä, että vasemmistososiaalidemokraatit eivät vasemmistolaisuudestaan huolimatta olleet vielä vapautuneet menshevistisestä taakasta?

Saksan vasemmistolaisilla on ollut tietenkin muutaakin kuin vain suuria virheitä. Heillä on myös suuria ja huomattavia vallankumouksellisia tekoja. Tarkoitän heidän monia ansioitaan ja vallankumouksellisia esiintymisiään sisäpolitiikan ja muun muassa vaalitaistelun kysymyksissä, parlamentaarisen ja parlamentin ulkopuolella käytävän taistelun, suurlakon, sodan, vuoden 1905 Venäjän vallankumouksen y.m. kysymyksissä. Juuri sen vuoksi bolshevikit arvostivatkin heitä vasemmistolaisina ja tukivat heitä, kannustivat heitä eteenpäin. Mutta se ei poista eikä voi poistaa sitä tosiasiaa, että Saksan vasemmistososiaalidemokraateilla oli samalla monia hyvin vakavia poliittisia ja teoreettisia virheitä, että he eivät vielä olleet vapautuneet menshevistisestä taakasta, jonka takia bolshevikkien oli arvosteltava heitä hyvin ankarasti.

Päätelkää nyt itse, saattoivatko Lenin ja bolshevikit, pettämättä työväenluokan etuja, pettämättä vallan-

kumouksen etuja, pettämättä kommunismia, kannattaa Lännän vasemmistososialidemokraatteja ilman vakavia varauksia, ilman heidän virheittensä vakavaa arvostelua.

Eikö ole selvää, että Slutski, moittiessaan Leniniä ja bolshevikkeja siitä, mistä hänen olisi pitänyt antaa heille tunnustus, jos hän olisi bolshevikki, — paljastaa itsensä loppuun saakka puolimenshevikiksi, naamioiduksi trotskilaiseksi?

Slutski esittää olettamuksen, että Lenin ja bolshevikit lähtivät Lännän vasemmistolaisia arvioidessaan omista ryhmänäkökohdistaan, että Venäjän bolshevikit siis uhrasivat kansainvälisen vallankumouksen suuren asian oman ryhmänsä eduille. Tuskinpa tarvitsee todistella, että ei voi olla mitään halpamaisempaa eikä inhottavampaa kuin tämä olettaus. Ei voi olla mitään halpamaisempaa, sillä halpamaisimmatkin menshevikit alkavat käsittää, että Venäjän vallankumous ei ole venäläisten yksityisasiä, vaan että se päinvastoin on koko maailman työväenluokan asia, maailman proletaarisen vallankumouksen asia. Ei voi olla mitään inhottavampaa, sillä II Internationalen ammatiparjaajatkin alkavat käsittää, että bolshevikien johdonmukainen ja loppuun saakka vallankumouksellinen internationalismi on proletaarisen internationalismin esikuva kaikkien maiden työläisille.

Niin, venäläiset bolshevikit asettivat ensi tilalle Venäjän vallankumouksen peruskysymykset, sellaiset kuin kysymykset puolueesta, marxilaisten suhtautumisesta porvarillis-demokraattiseen vallankumoukseen, työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta, proletariaatin hegemoniasta, parlamentaarisesta ja parlamentin ulko-

puolella käytävästä taistelusta, suurlakosta, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen muuttumisesta kasvaessaan sosialistiseksi, proletariaatin diktatuurista, imperialismista, kansakuntien itsemääräämisestä, sorrettujen kansakuntien ja siirtomaiden vapautusliikkeestä, tämän liikkeen tukemispolitiikasta j.n.e. He toivat nämä kysymykset esille koetuskivenä, jolla he koettelivat Lännen vasemmistososialidemokraattien vallankumouksellista kestävyyttä. Oliko heillä siihen oikeus? Oli kyllä. Heillä ei ainoastaan ollut oikeus, vaan heidän velvollisuutensa oli menetellä niin. Heidän velvollisuutensa oli menetellä niin, sillä kaikki nämä kysymykset olivat samalla maailmanvallankumouksen peruskysymyksiä, jonka tehtäville bolshevikit alistivat politiikkansa, taktiikkansa. Heidän velvollisuutensa oli menetellä niin, koska ainoastaan tällaisissa kysymyksissä voitiin todenteolla koetella II Internationalen eri ryhmittymäin vallankumouksellisuutta. Herää kysymys, missä tässä ilmenee Venäjän bolshevikkien „ryhmäkuntalaisuus“ ja mitä tekemistä tässä on „ryhmäkuntalaisilla“ näkökohdilla?

Lenin kirjoitti jo v. 1902 kirjasessaan „Mitä on tehtävä?“, että „historia on asettanut nyt meille lähimmän tehtävän, joka on kaikkein vallankumouksellisin minkä tahansa muun maan proletariaatin kaikista lähimmistä tehtävistä“, että „tämän tehtävän toteuttaminen, ei ainoastaan eurooppalaisen, vaan myöskin (voimme me nyt sanoa) aasialaisen taantumuksen mahtavimman suojamuurin murskaaminen tekisi Venäjän proletariaatista kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin etujoukon“²⁴. Kir-

jasen „Mitä on tehtävä?“ ilmestymisestä on kulunut 30 vuotta. Kukaan ei uskalla kieltää sitä, että tapahtumat ovat tänä aikana loistavasti vahvistaneet Leninin sanat. Mutta eikö tästä seuraa, että Venäjän vallankumous oli (ja pysyy) maailmanvallankumouksen solmukohtana, että Venäjän vallankumouksen peruskysymykset olivat samalla (ja ovat nytkin) maailmanvallankumouksen peruskysymyksiä?

Eikö ole selvää, että ainoastaan tällaisissa peruskysymyksissä voitiin todella tarkistaa Lännen vasemmostososialidemokraattien vallankumouksellisuutta?

Eikö ole selvää, että henkilöt, jotka pitävät näitä kysymyksiä „ryhmäkunta“-kysymyksinä, — paljastavat loppuun saakka itsensä halpamaisiksi ja rappeutuneiksi aineksiksi?

3) Slutski väittää, ettei ole vielä löydetty riittävä määrää virallisia asiakirjoja, jotka olisivat todistuksina Leninin (bolshevikkien) päätäväisestä ja leppymättömästä taistelusta keskustalaisuutta vastaan. Hän käytelee tätä byrokraattista teesiä aivan kuin kumoamattontaa todistuskappaletta sen väitteen tueksi, että Lenin (bolshevikit) siis muka aliarvioi keskustalaisuuden vaaraa II Internationalessa. Te haluatte väitellä tuota hölynpölyä, tuota veijarimaista tempuilua vastaan. Mutta mitä väittelemistä siinä oikeastaan on? Eikö ole muutenkin selvää, että jutuilla asiakirjoista Slutski yrittää peittää niin sanotun kantansa viheliäisyyttä ja valheellisuutta?

Slutski pitää olemassaolevia puolueasiakirjoja riittämättöminä. Miksi, millä perusteella? Eivätkö kaikille tunnetut, sekä II Internationalea että Venäjän sosialidemokratiassa käytyä puolueen sisäistä taistelua kos-

kevat asiakirjat riittää siihen, että kaikella selvyydellä voidaan osoittaa Leninin ja bolshevikkien vallankumouksellinen leppymättömyys heidän taistelussaan opportunisteja ja keskustalaisia vastaan? Tunteeko Slutski yleensä näitä asiakirjoja? Mitä asiakirjoja hän vielä tarvitsee?

Olettakaamme, että tunnettujen asiakirjojen lisäksi löydetään vielä joukko muita asiakirjoja, esimerkiksi bolshevikkien päätöslauselmia, joissa vieläkin kerran käsitellään keskustalaisuuden tuhoamisen välttämättömyyttä. Merkitseekö se, että pelkät paperiasiakirjat ovat riittäviä osoittamaan bolshevikkien todellisen vallankumouksellisuuden ja todellisen leppymättömyyden keskustalaisuuteen nähden? Ketkä muut paitsi auttamattomat byrokraatit voivat luottaa yksistään paperiasiakirjoihin? Ketkä muut, paitsi arkistorotat, voivat olla ymmärtämättä, että puolueita ja johtajia on tarkistettava ensi kädessä heidän tekojensa eikä vain heidän julistuksiansa perusteella? Historia tuntee aika paljon sosialisteja, jotka ovat auliisti allekirjoittaneet kuinka vallankumouksellisia päätöslauselmia tahansa päästäkseen eroon kiusallisista arvostelijoista. Mutta se ei vielä merkitse, että he olisivat toteuttaneet noita päätöslauselmia. Historia tuntee edelleen aika paljon sosialisteja, jotka ovat suu vaahdossa vaatineet muiden maiden työväenpuolueilta kaikkein vallankumouksellisimpia tekoja. Mutta se ei vielä merkitse, että he eivät ole jänistäneet omassa puolueessaan ja omassa maassaan, omien opportunistiensä edessä, oman porvaristonsa edessä. Eikö Lenin juuri tämän vuoksi opettanut meitä tarkastamaan vallankumouksellisia puolueita, virtauksia ja johtajia heidän teko-

jensa mukaan eikä heidän julistustensa ja päätöslauselmiensa mukaan?

Eikö ole selvää, että jos Slutski todella halusi tarkistaa Leninin ja bolshevikkien leppymättömyyttä keskustalaisuuden suhteen, niin hänen ei olisi pitänyt ottaa kirjoituksensa pohjaksi erillisiä asiakirjoja eikä paria kolmea henkilökohtaista kirjettä, vaan bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa, heidän historiansa, heidän toimintansa mukaan? Eikö meillä Venäjän sosialidemokratiassa ole ollut opportunisteja, keskustalaisia? Eivätkö bolshevikit ole käyneet päättäväistä ja leppymätöntä taistelua kaikkia noita virtauksia vastaan? Eivätkö nuo virtaukset ole olleet aatteellisessa ja organisatorisessa yhteydessä Lännen opportunisteihin ja keskustalaisiin? Eivätkö bolshevikit ole lyöneet opportunisteja ja keskustalaisia niin, että sillä tavalla näitä ei ole lyönyt mikään muu vasemmistoryhmä maailmassa? Kuinka voidaan kaiken tämän jälkeen sanoa, että Lenin ja bolshevikit aliarvioivat keskustalaisuuden vaaraa? Miksi Slutski ei ole piitannut näistä tosiasioista, joilla on ratkaiseva merkitys bolshevikkien luonnehtimisessa? Miksi hän ei ole käyttänyt kaikkein luotettavinta menetelmää, Leninin ja bolshevikkien tarkistamista heidän tekojensa, toimintansa perusteella? Miksi hän on pitänyt parempana vähemmän luotettavaa menetelmää, satunnaisesti poimitujen papereiden penkomista?

Siksi, että luotettavamman menetelmän käyttäminen, bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa perusteella, olisi silmänräpäyksessä kumonnut perin pohjin Slutskin koko kannan.

Siksi, että bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa mukaan olisi osoittanut, että bolshevikit ovat maailman ainoa vallankumouksellinen järjestö, joka on loppuun saakka lyönyt hajalle opportunistit ja keskustalaiset ja ajanut heidät ulos puolueesta.

Siksi, että bolshevikkien todellisiin tekoihin ja todelliseen historiaan tutustuminen olisi osoittanut, että Slutskin opettajat — trotskilaiset — olivat pää- ja perusryhmä, joka juurrutti Venäjällä keskustalaisuutta ja perusti sitä varten erikoisen järjestön keskustalaisuuden tulipesäksi Elokuun blokin muodossa.

Siksi, että bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa perusteella olisi lopullisesti paljastanut Slutskin puolueemme historian väärentäjäksi, joka yrittää peitellä sodanedellisen kauden trotskilaisuuden keskustalaisuutta parhaavasti syyttämällä Leniniä ja bolshevikkeja keskustalaisuuden vaaran aliarvioimisesta.

Näin, toverit toimittajat, on Slutskin ja hänen kirjoituksensa laita.

Te näette, että toimitus on tehnyt virheen, kun se on sallinut väittelyn puolueemme historian väärentäjän kanssa.

Mikä on voinut sysätä toimituksen tälle väärälle tielle?

Olen sitä mieltä, että sen on sysännyt tälle tielle mätä liberalismi, joka on nykyään jonkin verran levinnyt bolshevikkien erään osan keskuuteen. Jotkut bolshevikit luulevat, että trotskilaisuus on kommunismin fraktio, tosin erehtyväinen, monia tyhmyyksiä tekevä ja toisinaan neuvostovastainenkin, mutta sitenkin kommunismin fraktio. Tästä johtuu eräänlainen liberalismi trotskilaisiin ja trotskilaisesti ajatte-

leviin ihmisiin nähden. Tuskin tarvitsee todistella, että tällainen käsitys trotskilaisuudesta on syvästi virheellinen ja vahingollinen. Trotskilaisuus on itse asiassa jo aikoja sitten lakannut olemasta kommunistin fraktio. Trotskilaisuus on itse asiassa vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko, joka taistelee kommunismia vastaan, Neuvostovaltaa vastaan, sosialismin rakentamista vastaan Neuvostoliitossa.

Kuka on antanut vastavallankumoukselliselle porvaristolle henkisen, ideologisen asean bolshevismia vastaan sen teesin muodossa, että sosialismin valmiiksi rakentaminen maassamme on mahdotonta, sen teesin muodossa, että bolshevikit välttämättä rappeutuvat j.n.e.? Sen ase on sille antanut trotskilaisuus. Ei voida pitää sattumana sitä tosiasiaa, että kaikki neuvostovastaiset ryhmittymät Neuvostoliitossa, yrittäessään perustella taistelun välttämättömyyttä Neuvostovaltaa vastaan, ovat vedonneet siihen trotskilaisuuden tunnettuun teesiin, että sosialismin valmiiksi rakentaminen maassamme on mahdotonta, että Neuvostovalta kiertämättä rappeutuu, että kapitalismiin palaaminen on todennäköistä.

Kuka on antanut vastavallankumoukselliselle porvaristolle Neuvostoliitossa taktillisen asean avointen esiintymisyritysten muodossa Neuvostovaltaa vastaan? Tämän ase on sille antaneet trotskilaiset, jotka yrittivät panna toimeen neuvostovastaisia mielenosoituksia Moskovassa ja Leningradissa marraskuun 7 p:nä 1927. Tosiasia on, että trotskilaiden neuvostovastaiset esiintymiset rohkaisivat porvaristoa ja pääsivät valloilleen porvarillisten specialistien tuholaistoinninan.

Kuka on antanut vastavallankumoukselliselle porvaristolle organisatorisen aseensa maanalaisten neuvostovastaisten järjestöjen perustamisvrytysten muodossa? Tämän aseensa ovat sille antaneet trotskilaiset, jotka järjestivät oman bolshevisminvastaisen illegaalisen ryhmänsä. Tosiasia on, että trotskilaisten maanalaisten neuvostovastainen toiminta on helpottanut neuvostovastaisten ryhmittymien organisatorista muodostumista Neuvostoliitossa.

Trotskilaisuus on vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko.

Juuri siksi liberalismi trotskilaisuuden suhteen, vaikka viimeksimainittu onkin lyöty hajalle ja naamioitunut, on tomppelimaisuutta, joka hipoo rikosta, työväenluokan pettämisestä.

Juuri siksi on bolshevikkien taholta päättäväisesti torjuttava eräiden „kirjailijain“ ja „historioitsijain“ yritykset salakuljettaa kirjallisuutemme naamioitua trotskilaista romua.

Juuri siksi ei voida sallia kirjallista väittelyä trotskilaisten salakuljettajain kanssa.

Minusta näyttää, että trotskilaisiin salakuljettajiin kuuluvat „historioitsijat“ ja „kirjailijat“ yrittävät toistaiseksi tehdä salakuljetustyötään kahteen suuntaan.

Ensiksikin, he yrittävät todistaa, että Lenin sodan-edellisenä aikana aliarvioi keskustalaisuuden vaaraa, ja kokematon lukija saa niin ollen arvailla, että Lenin ei siis silloin ollutkaan vielä todellinen vallankumouksellinen, vaan että hän tuli siksi vasta sodan jälkeen, vasta sen jälkeen, kun hän Trotskin avulla „aseistautui uudelleen“. Tällaisten salakuljettajien tyypillisenä edustajana voidaan pitää Slutskia.

Edellä jo näimme, että Slutski ja kumppanit eivät ansaitse sitä, että heidän kanssaan pitäisi kauan askarrella.

Toiseksi, he yrittävät todistaa, että Lenin ei sodan-edellisenä aikana käsittänyt, että porvarillis-demokraattisen vallankumouksen on kasvaessaan välttämättä muututtava sosialistiseksi vallankumoukseksi, ja kokeematon lukija saa niin ollen arvailla, että Lenin ei siis silloin vielä ollutkaan oikea bolshevikki, että hän ymmärsi tällaisen kasvaessaan muuttumisen välttämättömyyden vasta sodan jälkeen, sen jälkeen, kun hän „aseistautui uudelleen“ Trotskin avulla. Tällaisten salakuljettajain tyypillisenä edustajana voidaan pitää Volosevitshia, „NKP(b):n historian oppikurssin“ kirjoittajaa.

Tosin Lenin kirjoitti jo vuonna 1905, että „demokraattisesta vallankumouksesta me alamme heti siirtyä, ja juuri voimiemme, tietoisien ja järjestyneen proletariaatin voimien mukaan, alamme siirtyä sosialistiseen vallankumoukseen“, että „me olemme keskeytymättömän vallankumouksen kannalla“, että „me emme pysähdy puolitiehen“²⁵. Tosin samanlaisia tosiasioita ja kirjallisia lausuntoja voitaisiin löytää Leninin teoksista suunnattoman paljon. Mutta mitä Volosevitshit välittävät Leninin elämää ja toimintaa koskevista tosiasioista? Volosevitshit kirjoittavat sitä varten, että maalattuaan itsensä bolshevikkien väriin voisivat viedä leniniläisvastaisen salakuljetustavaransa lävitse, parjata bolshevikkeja ja väärentää bolshevikkipuolueen historiaa.

Te näette, että Volosevitshit ovat Slutskien arvoisia.

Sellaiset ovat trotskilaisten salakuljettajain „tiet ja tienhaarat“.

Ymmärrättehän itsekin, että „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimituksen tehtäviin ei kuulu helpottaa moisten „historioitsijain“ salakuljetustoimintaa antamalla heille puhujalavan väittelyä varten.

Toimituksen tehtävänä on mielestäni bolshevismin historian kysymysten kohottaminen asian vaatimalle tasolle, puolueemme historian tutkimustyön asettaminen tieteellisille, bolshevistisille raiteille ja huomion keskittäminen trotskilaisia ja kaikkia muita puolueemme historian väärentäjiä vastaan, repien järjestelmällisesti naamiot pois niiden kasvoilta.

Se on sitäkin välttämättömämpää, kun muutamat meidänkään historioitsijoistamme — puhun historioitsijoista ilman lainausmerkkejä, puolueemme bolshevistisistä historioitsijoista — eivät ole vapaita virheistä, jotka valavat vettä Slutskien ja Volosevitshien myllyyn. Tässä suhteessa ei tee poikkeusta valitettavasti тов. Jaroslavskikaan, jonka kirjoittamissa NKP(b):n historian kirjoissa, niiden ansioista huolimatta, on useita periaatteellista ja historiallista laatua olevia virheitä.

Kommunistisin tervehdyksin

J. Stalin